

Ἀδελφοί μου,

Ἔτωμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".

Εἶχαμεν περὶ σέ ὠρισμένα μαθήματα, ὅτι, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, προέκτεινε ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ του, ὄχι τὸν ΕΛΥΤΟΝ ΤΟΥ, ὑπερουσίαν, Οὐσίαν ὑπερύλην, ὕλην, τὸν Νοῦν διὰ τὴν ἐκφράση τὸν ΕΛΥΤΟΝ ΤΟΥ.

Ἡ ἐκφρασις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ εἶναι ὁ ΛΟΓΟΣ. Δυναμικῶς τὸ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ.

Ὅστε στήν ἐκφρασίαν του τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ὡς μέσον ἐδημιούργησε τὸν Νοῦν, τὰ πάντα Νοῦς, καὶ ἡ στερεὰ ἀκόμα ὕλη, εἶναι, οἱ χαμηλότεροι κραδασμοὶ τοῦ Νοῦ. Ὅλα Νοῦς, καὶ μέσον τοῦ Νοῦ αὐτοῦ, τὸσον τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ὅσον καὶ ὁ ΛΟΓΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ καὶ τὸ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, πανσόφως δημιουργοῦν καὶ κυβερνοῦν τὰ σύμπαντα.

Ὅστε τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ στήν ἐκφρασίαν Του εἶναι Τρισδικό. ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, εἰς τὴν φαινομενικὰ Στατικὴν του κατάστασιν, ὡςτόσον ὁ ΘΕΙΟΣ διαλογισμὸς, δημιουργία τοῦ ὁποῦν εἶναι ὁ κόσμος τῶν Ἰδεῶν, εἶναι κίνησις, ὄχι ὅμως μὲ τὴν ἔννοιαν ποῦ γνωρίζουμε ἡμεῖς τὸ φαινόμενο ποῦ λέγομεν κίνησιν, ἀλλὰ, ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ ὑπερουσία καὶ ὑπερύλη Νοῦς, γίνεται Οὐσία καὶ ὕλη, ἐκφράζει τὸν ΕΛΥΤΟΝ ΤΟΥ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ὡς ΛΟΓΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ, ὁ ὁποῦς θὰ ἐκφράση τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ τὴν ζωὴ ὡς αὐτοεπίγνωσιν, ὡς μορφή συνειδήσεως.

Ἐχομεν ὀνομάσει τὸ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ σὲ προηγούμενα μαθήματα μας ὡς τὴν ΑΠΟΛΥΤΟΝ ὑποσυνείδησιν, ταυτοχρόνως καὶ ὑπερσυνείδησιν.

Τὸν ΛΟΓΟΝ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Αὐτοεπίγνωσιν.

Ἡ ὀντοποίησης τῶν Θεῶν Μονάδων καὶ ἡ ἰκανότης τῆς ζωῆς, ὡς φαινομένου, νὰ γνωρίζη τὸν ἑαυτόν της ὡς συνείδησις ὡς αὐτοεπίγνωσις, εἶναι ἔργον τῆς Παναγαθότητος τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ.

Ἀλλὰ ἡ δημιουργία ἐκ τῆς Οὐσίας καὶ ὕλης ποῦ ἔχομεν ὀνομάσει Νοῦ, παχυλοῦ ὕλικου σώματος, Λίθερικου ἀντιστοιχείου, ψυχικοῦ μὲ τὸ αἰθερικόν του καὶ πάλιν ἀντιστοιχείου καὶ Νοητικοῦ σώματος εἶναι κυρίως ἔργον τοῦ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ. Τὸ ὁποῦν ἐργάζεται ὑπερσυνειδήτως, ὅπως ἔχομεν ὀμιλήσει σὲ προηγούμενα μαθήματα, κτίζεται τὸ παχυλὸν ὕλικόν σῶμα ἑνὸς ἀνθρώπου καὶ συντηρεῖται καὶ διατηρεῖται ἀπὸ τὸ κέντρον ἑκάστου ἀτόμου τοῦ παχυλοῦ ὕλικου σώματος, ΑΓΙΟΓΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ.

Τώρα, τὸ ἄτομο, ποῦ εὐρίσκεται μέσα εἰς τὸ ὕλικόν σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὰ ὀστά, εἰς τὸ αἷμα, εἰς τὰ κύτταρα, σὲ διάφορα ἄλλα ὄργανάτου, ἔχει δική του ἀτομικότητα, ὀντότητα, συνείδησιν;

Ἐγὼ σὰς λέγω, ναι, μιά μορφή ΑΓΙΟΓΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ὑποσυνειδήσεως.

Ἐποσυνείδησις εἶναι ἡ Πανσοφία ἐν ἐκφράσει μὲ ἕναν ἀόριστον τρόπον ποῦ δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸν γνωρίζη ὁ ἄνθρωπος ὡς ἐνσυνείδητος αὐτοεπίγνωσις.

Εἶναι μία κατάσταση ἄγνωστη εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ὅμως περικλεῖται μέσα της τὴν Πανσοφίαν, Παντοδυναμίαν ἀκόμη καὶ τὴν Παναγαθότητα γιατί ὁ Τριαδικὸς Θεὸς τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ εἶναι πλήρης εἰς τὰς ἐκφράσεις Του καὶ στές τρεῖς Του ἐκφράσεις.

Δὲν ὑπάρχει μέρος τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ, ποῦ νὰ μὴν ἐκφράζη κατὰ πρῶτον μὲν λόγον τὴν Παναγαθότητα ἀλλὰ καὶ τὴν Παντοδυναμίαν καὶ τὴν Πανσοφίαν, ὅπως δὲν ὑπάρχει μέρος Ἀγιοπνευματικὸ μέσα στὸ Ἀπόλυτον τῆς ὑπερσυνειδήσεως τοῦ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ποῦ νὰ μὴν ὑπάρχη ἡ Παναγαθότης κατὰ δεύτερον λόγον, Παντοδυναμία καὶ Πανσοφία κατὰ πρῶτον λόγον. Εἶναι βαθμὸς ἐκφράσεως μιᾶς καταστάσεως ὄχι ἡ κατάσταση ἢ ὁποῖα δὲν ὑστερεῖ καθ' ἑαυτόν.

Τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, μένει ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, αὐτόρκης ΘΕΟΣ στήν ΑΠΟΛΥΤΟΝ Αὐτοεπίγνωσιν, προσέξτε, αὐτοεπίγνωσιν.

Μὴν φαντασθῆτε ὅτι τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, εἶναι κάτι ποῦ περικλεῖται μέσα του ἀόριστα, τυφλὰ τὴν Παντοδυναμίαν, τὴν ὁποῖαν βλέπομεν μέσα στὰ σύμπαντα.

Βλέπομεν όμως, στην Πάντοδυναμίαν αυτήν τόν Νόμον τήν ἁρμονίαν καί τήν Πανσοφίαν.

Ἐπομένως τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, μόρια τοῦ ὁποίου εἶναι οἱ Θεῖες Μονάδες ἑαυτοῦ μας, μέσα του εἴμεθα, ζοῦμεν καί ὑπάρχομεν.

Τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ἔχει τήν ἀπόλυτον Αὐτοεπίγνωσιν.

Ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ ὁ ὁποῖος συμπράττει εἰς τήν Κυριότητα τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, ἔχει καί αὐτός τήν Λογοῦκην Του Αὐτοεπίγνωσιν ἡ ὁποία ἀγγίζει τό ἀπόλυτον, προεκτείνεται μέσα στά σύμπαντα καί ἀγκαλιάζει κάθε ἐνσυνειδήτον αὐτοεπίγνωσιν, κάθε ἕνα ἄνθρωπον ἀπό τήν στιγμήν πού ἡ Θεία Μονάς θά διέλθῃ διά τῆς Ἰδέας τοῦ Ἄνθρώπου νά ἐνσφρακωθῇ.

Εἶναι τό Φῶς, ὁ ΛΟΓΟΣ, τό φωτίζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον, καί τό Φῶς αὐτό εἶναι ἡ Αὐτοεπίγνωσις. Ὅμως εἰς τά χαμηλά στρώματα τῆς ὕλης Νοῦ, μέσα στόν παχύλόν ὕλικόν κόσμον, καλυπτόμενον αὐτόν τό Φῶς, ἀπό τοῦς μανύεις τῆς ὕλης καί τῶς βίβλους κινδασμοῦς, τοῦ ψυχικοῦ σώματος τοῦς ὁποίους ἔκτισε ὁ Ἄγιος τῆς χωριστικότητος, φαινόμενικῆς χωριστικότητος, εἶοτι παρ' ὄλον πού ἔχομεν τό φαινόμενον τῆς χωριστικότητος τῆς ἐπομέρους εἶναι μέσα στό σύνολον. Δέν εἶναι στήν πραγματικότητα ἔξω ἀπό τό ὄλον.

Βλέπομεν τήν ΛΟΓΟΤΗΝ Αὐτοεπίγνωσιν νά ἀγκαλιάζῃ ὅλας τὰς ἐνσυνειδήτους Αὐτοεπίγνωσεις, ἀκόμη καί τό ὑποσυνειδήτο τῶν ἀνθρώπων. Ὅμως εἰς τό ὑποσυνειδήτον τῶν ἀνθρώπων συνεργάζεται πλήρως μέ τό ἍΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ. Καί οἱ δύο εἶναι χορηγοί τῆς ζωῆς. Καί οἱ δύο συμπράττουσιν εἰς τό νά γίνῃ φαινόμενον ἡ ζωῆ τῆς Θείας Μονάδος.

Τώρα ἡ Θεία Μονάς προτοῦ προεκταθῆ διά τῆς Ἰδέας τοῦ Ἄνθρώπου στοῦς κόσμους τῆς χωριστικότητος, εἰς τοῦς κόσμους τῶν φαινομένων τῶν ἐντυπώσεων πού εἶναι ἀναγκαῖα ἡ προσήλωσις, ἡ ἀντίδρασις καί ἡ ἐντύπωσις, γιά νά γίνῃ αἰσθητόν τό φαινόμενο πού λέγομεν Αὐτοεπίγνωσις. Τί ἦτο ἡ Θεία Μονάς μέσα εἰς τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ προτοῦ ὄντοποιηθῆ, προτοῦ προεκταθῆ;

Αὕτη ἡ ἴδια ἡ ζωῆ. Ποιοτικῶς τίποτε λιγώτερον ἀπό τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ Προσέξτε όμως στό σημεῖον αὐτό. Ἐχομεν πεῖ ὅτι τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ἔχει τήν ἀπόλυτην Αὐτοεπίγνωσιν.

Ἡ Θεία Μονάς μέσα στό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, διαθέτει τήν Ἀπόλυτην Αὐτοεπίγνωσιν;

Ἀσφαλῶς ὄχι. Διότι δέν ἔχει τήν Κυριότητα καί εἶναι Μονάς μέσα στό σύνολον. Ἄν δέν κάνω, λάθος, ὁ ἄνθρωπος καί στήν θέωσιν του ἀκόμα δέν θά ἀποκτήσῃ τήν Κυριότητα. Δέν θά ἀποκτήσῃ τήν Κυριότητα ὑπερσυνειδήτως, ἀπολύτως. Ἐνανθμως βαθμῶς Κυριότητος, πού δέν εἶναι ἡ ἀπόλυτος Κυριότης τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, εἶναι ἡ φύσις τῆς Θείας αὐτῆς Μονάδος.

Ἄλλὰ ποῖα ἡ σύγκρισις μιᾶς σταγόνας νεροῦ μέ τόν Ὁκεανόν; Ποιοτικῶς εἰς τί διαφέρει. Ποσοτικῶς, ἐδῶ εἶναι ἡ διαφορά. Τώρα, γιά τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, παρ' ὄλον πού ποσοτικῶς τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ποσοτικῶς εἶναι τό ὄλον εἶναι ὅμως καί τό ἕνα.

Δέν ὑπάρχει ἀριθμός πού νά μή περικλεῖθῃ τό ἕνα, ὁποιοσδήποτε ἀριθμός εἶναι ἕνα σύμβολο πού μᾶς δίδει τόσες μονάδες τοῦ ἕνα. Δέν εἶναι; Ὅστε τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, πλήρως ἀπολύτως, εἶναι καί μέσα στήν Θείαν Μονάδα καί σέ κάθε ἔκφρασιν τοῦ φαινομένου τῆς ζωῆς.

Τά σύμπαντα, προσέξτε ὄχι τό σύμπαν. Τά σύμπαντα ἐπλήσθησαν τῆς Κρηστότητός σου".

Γιά νά βρῆτε τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ἡ τόν ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ἡ καί τό Ἅγιον Πνεῦμα, δέν χρειάζεσθε νά μετακινήθητε ἀπό ἐκεῖ πού εὐρίσκεσθε καί νάνομίσετε ὅτι θά τόν βρῆτε μέσα στόν ἥλιον. Ἐνας ἥλιος εἶναι κάθε ἄτομο, τοῦ ὕλικου σας σώματος. Ἡ νά μετακινήθητε σέ κάποιον πλανήτην, πού θά βρῆτε ἐκεῖ πῶς ἔντονα τήν ἔκφρασιν τοῦ ΘΕΟΥ ἡ σέ ἕνα ἄλλο ὠρισμένο μέρος τοῦ ἀπεῖρου τόν ΘΕΟΝ καί ὡς ἀπόλυτον ΕΙΝΑΙ καί ὡς ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ, καί ὡς Ἅγιον ΠΝΕΥΜΑ, θά τόν δῆτε μέσα στόν πραγματικόν σας ἑαυτόν τήν Θείαν Μονάδα. Αὕτη πού ἔχει προεκταθῆ οἶκλα βουλῆσει καί Θεία βουλῆσει διά τῆς Ἰδέας τοῦ ἀνθρώπου, ἔχει κατέλθει εἰς τοῦς διαφόρους

κόσμους τῶν ἐμπειριῶν; ὄχι τῆς πτώσεως, τῶν δοκιμασιῶν καί τοῦ κέρδους ἐκ τῆς δοκιμασίας διὰ τὴν γνῶσιν τὸ ὅτι ἤδη γνωρίζει ὑπερσυνειδητῶς ὡς Θεία Μονάς, τὸ ὅτι γνωρίζει, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ, τὴν γνῶσιν, ὡς μία μονάς αὐτοεπίγνωσις εἰς τὴν προέκτασιν τῆς μέσα στοῦς κόσμους τοῦ φαινομένου τῆς ζωῆς, μέσα στὴν ὕλην ὡς μόνιμη προσωπικότης, προσωπικότης - προσωπεῖον τῆς Μονίμου προσωπικότητος, ὡς ὄντοτης. (Ὄντοτης θὰ ἔλεγα εἶναι αὐτὸ πού ὀνομάζουμε ὡς μόνιμη προσωπικότητα) καί αὐτὸ πού θὰ ὄντοποιήσῃ τὴν Θεϊαν Μονάδα κάποτε, στὸ φαινόμενο πού ὀνομάζουμε Θέωση, εἰς τὴν ἐπιστροφήν εἰς τὸν οἶκον μας.

Τὸν ΘΕΟΝ θὰ τὸν βρῆτε μέσα σας καί ὡς ἑαυτὸν σας καί κατὰ προέκτασιν μέσον τοῦ ἑαυτοῦ σας μέσα σὶδ ΑΠΟΛΥΤΟΝ.

Δὲν ὑπάρχει μέρος τοῦ ἀπεῖρου πού δὲν εἶναι μέσα εἰς τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, εἰς τὴν ὑπεροντότητα (λέξεις δὲν μποροῦν νὰ μᾶς δώσουν νοήματα) πού ὀνομάζουμε ΘΕΟ, καί ὡς τόσον τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ἀπὸ τὴν στιγμήν πού θὰ τὸ χαρακτηρίσουμε τὸ μικραίνουμε μέσα στὴν ἀντίληψιν μας, τὸ μικραίνουμε ἀφάνταστα.

Ὅμως, "Στῶμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε", νὰ εἴσθε ὡς προσωπικότης καί ὄντοτης, ὡς ἔκφρασις τοῦ Ἐαυτοῦ σας Θεϊας Μονάδος, πάντοτε συντονισμένοι τόσον μέ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ὅσον καί μέ τὸν ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ καί τὸ ἍΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ καί τὰ πάντα θὰ σᾶς δοθοῦν, ὅταν βρῆτε τὴν ἐντὸς ἡμῶν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, αὐτὴ εἶναι ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.